

BLEŠČEČI ŠUM

Pavle Zidar

Naglo kot jok
vzpenja se v meni,
naglo
prek zadnje rahle opore
in pogleduje skozi motni krov
kot bojaželjni, rdeči petelin...

Slišim, ko poje v vejah spominov
budnico muke,
a jutro svetlika se
kakor oči zlatokljunega ptiča,
ki v drznem zamahu
pojoč
prebada temo.

V snu prisluškujem
tožbi vzdrhtelih glasov,
pasočih se nizko ob meni,
smejočih se v travi,
polni strahu.